То було ще ранком тихим,
Ще навесні моїх днів.
Я минув юнацькі втіхи,
Я покинув дім батьків.

Залишив я спадок власний
З легким серцем — і пішком
В світ з чолом дитинно ясним,
З пілігримівським ціпком.

Якесь темне слово віри
Й сила сонячних надій
Мене гнали: ген безмірні
На схід сонця всі путі.

Дійдеш Золотої Брами,
І коли ввійдеш туди,
Все земне — хвилинне стане
Вічним сяйвом голубим.

Вечори минали, ранки,
Я верстав, верстав ту даль,
Та ховалась у серпанку
Ціль моїх шукань, жадань.

На шляху стояли гори,
Гальмували крок струмки.
Прокладав стежки в ізвори
І мости через річки.

А коли добравсь насилу
До струмка, що плив на схід,
Я пірнув у його хвилі
І поплив за ним услід.

Ген в якесь велике море
Понесло за грою хвиль…
В порожнечі неозорій —
Там була найближче ціль…

Ой, нема туди стежини.
Ой, край неба в висоту
Що не крок, то далі лине,
Те, що там — не стане тут!

Переклад Є. Сверстюка